

Řádky z Kladna

David Prentis

Po třech letech jsme mohli zase navštívit Velkou Británii a tím řadu příbuzných a známých. Měli jsme také čas na výlety do přírody, ale bylo to dost náročné – 6.000 najetých km a 8 různých míst pobytu. Ale jsme rádi, že to bylo možné a vděční všem, kteří nám poskytli ubytování a pohostinnost. Byl také zájem o naši práci tady a přijali jsme pro LPP štědré finanční dary z Anglie, Skotska a Belgie. I doma nás čekal další takový dar.

V poslední době je finanční situace Ligy lepší než v minulosti, i když ještě zbývá dlouhá cesta k finanční samostatnosti. Hlavní podporou je stále mateřská organizace v USA.

Co nám však chybí a co nejvíce potřebujeme je **aktivní dobrovolná spolupráce** v úkolu šířit a učit PPR. Podle nejnovějšího seznamu má Liga v USA 628 učitelských párů a 500 zástupců (většinou také páry). Z práce těchto dobrovolníků a díky štědrosti párů jimi školených financuje LPP asi 25 spolupracovníků v ústředí v Cincinnati a několika jiných zemích, včetně mne a Jozefa Predáče. V minulosti školila Liga ročně asi 30-40 učitelských párů, v roce 1999 to bylo už 52 a v roce 2000 asi 80. Důvody zlepšení situace jsou zrychlení a zlepšení procesu školení, větší angažma členů a větší počet kněží, kteří vyžadují kurz PPR jako součást přípravy na manželství. Antikoncepce, hlavně pilulka, nadělala již od 60. let takové škody v amerických rodinách a Církvi, že biskupové a kněží hledají jinou cestu a začínají brát učení Církve vážně. I v bohatých Spojených státech je LPP zásadně skromnou organizací dobrovolníků. I dnešní pracovníci na plný úvazek začali vesměs jako nadšení dobrovolníci. Nemůže to být jinak. Učením PPR se nedají vydělat miliardy, jaké plynou farmaceutickému průmyslu za pilulky, tělíška a další antikoncepční prostředky. Navíc vydávají manželé praktikující PPR svědectví zdravému způsobu života v čistotě a sebeovládání, který ostře konfrontuje světskou ideologii maximalizace rozkoše bez morálních zábran. Cesta PPR je někdy těžká, ale přináší pozhnaní a stojí za to.

Tak vás prosím: když jste sami udělali dobrou zkušenost s tímto způsobem života, uvažujte o školení na učitele. Síť našich učitelů má více děr než vláken. Kolik lidí navíc by mohlo slyšet dobrou zprávu o PPR, kdybyste byli ochotni učit? Kolik by pak bylo manželů a dětí obohacených touto vaší službou?

Operace kojící matky

Dagmar Sittová

Osmadvacátého února se nám plánovaným císařským řezem narodilo čtvrté dítě, Maruška. K velké radosti jejich tří bratrů i nás rodičů všechno proběhlo v pořádku a tak jsme se za pár dní vracely z porodnice domů. Komplikace začaly až za týden, kdy jsem prodělala svou první žlučnickovou koliku v životě. I přes přísnou dietu se záchvaty množily a já se na pohotovosti od různých lékařů dovídala třeba to, že je docela běžnou záležitostí, aby maminku po porodu postihlo totéž co mě. Děloha prý v těhotenství může být trochu natočena a celou tu dobu dráždí žlučník, což se projeví právě až po porodu.

Protože ultrazvuk ukázal přítomnost kamínků ve žlučníku a koliky byly stále častější, byla nutná operace. Původní plán, že půjdu na operaci až odstavím Marušku a přestanu kojit (asi za 2 roky) už nebyl uskutečnitelný. Tak jsme hledali řešení, jak absolvovat operaci a zároveň nepřestat s kojením. Vše jsme dopředu domluvili v nemocnici v Šumperku a já nastoupila jednu červnovou neděli večer do nemocnice. Samozřejmě i s Maruškou, která měla tři a půl měsíce. Byly jsme ubytovány na oddělení gynekologie v pokoji se samostatným WC a koupelnou, s postýlkou pro Marušku a ještě s jednou postelí, která byla prázdná. Druhý den ráno (v pondělí) mě měli operovat. Kojila jsem Marušku, jako bychom byly doma, podle její potřeby. Ráno krátce před aplikací premedikace jsem ještě malou nakojila a jelo se na operační sál. Marušku si převzali na dětské oddělení o dvě patra výš. Operace proběhla v pořádku, ale kojit jsem podle lékařů měla zase až druhý den. Protože všechny ty infuze a injekce se dostaly i do mléka, měla jsem odšťikávat a mléko vylít, což jsem večer v den operace udělala. Marušce zatím dávali mléko, které jsem měla odstříkané od neděle ve sterilizovaných skleničkách. Když nestačilo, zkoušeli ji dát umělou dětskou výživu pomocí kojenecké lahve i stříkačkou a lžičkou, aby si na tu láhev nezvykla a mohla se opět kojit.

V úterý ráno, tedy 24 hodin od posledního kojení mi Marušku přinesli, ona se lehce přisála a pila úplně bez problémů, jako by se nic nestalo. Tak to bylo i další dny, kdy mi Marušku nosili na kojení podle toho, jak on sama potřebovala. Protože jsem ještě nebyla schopná se o ni sama starat, vždycky mi ji přinesli a položili do klína. Seděla jsem v křesle a po nakojení jsem přivolala sestru, která si Marušku přímo z mé náruče zase odnesla.

Každý den za námi jezdil manžel a Marušku jsme měli celé odpoledne na pokoji. V den operace, kdy jsem ji nemohla kojit, ji manžel alespoň choval, houpal, hráli jsme si s ní a hýčkali ji, aby cítila a vnímala naši blízkost. Maruška byla spokojená, smála se a celé oddělení se na ni chodilo dívat. Byly jsme v nemocnici 4 dny a po celou tu dobu jsme zažívaly jen a jen pochopení, vstřícnost, ochotu a úsměv jak ze strany lékařů, tak i ostatního personálu. Vše bylo předem domluveno, nikdo nebyl ničím překvapen, spíše mluvili o tom, že to tak mají pro kojící maminky zařízeno. Pro mě, jako řadovou pacientku, to bylo potěšující i z toho pohledu, že se podmínky v nemocnicích tak obrátily

klepšimu a že už kojení má takovou všeobecnou podporu. Doufám jenom, že šumperská nemocnice není jediná v takovémto přístupu a že i jinde se dostane kojícím maminkám takové podpory a pochopení.

Ještě bych ale chtěla upozornit na jeden problém, který se vyskytl. Ačkoliv jsem s tím nepočítala, působilo na mě nemocniční prostředí trochu depresivně a v tu neděli, kdy jsem odšťikávala mléko pro Marušku na druhý den, bylo ho najednou míň a odšťikávání se moc nedařilo. Bylo to asi způsobeno psychikou. Proto bych po této zkušenosti radila začít s odšťikáváním už třeba doma a dřív, aby bylo mléka dostatek a umělá výživa se nemusela vůbec použít.

A na závěr už jen povzbuzení, že v dnešní době už lze ledacos; nesmíme se však bát, ale stát si za svým, vždy jde o dobrou věc – o kojení a o malého človíčka.

Digitální teplomer Microlife 1622

Jozef Predáč

Liga pár páru na Slovensku začiatkom tohto roka zaradila do svojej ponuky švajčiarske digitálne bazálne teplomery *Microlife 1622*, vychádzajúc z informácií distribútora uvádzaných na príbalových letákoch (presnosť merania $\pm 0,1\%$; teplomer je vhodný na meranie bazálnej teploty) a z dobrých skúseností párov, ktoré už prv začali používať na meranie bazálnej teploty teplomery takéhoto typu. Pri poslednej zásielke týchto teplomerov slovenský distribútor týchto teplomerov predstavil teplomer so zmeneným dizajnom a zmenenými údajmi o presnosti merania, pričom uvádza, že teplomer meria s presnosťou $\pm 0,1^\circ\text{C}$ (čo je podstatný rozdiel oproti pôvodnému údaju) a informáciu o vhodnosti použitia na meranie bazálnej teploty pozmenil na možnosť merania bazálnej teploty.

Zároveň v priebehu dvoch mesiacov sa na nás obrátili štyri ženy, ktoré nás informovali, že majú pocit, že teplomer nemeria spoľahlivo (lepšie povedané pravdepodobne meria spoľahlivo iba s presnosťou $\pm 0,1^\circ\text{C}$). Preto považujeme za potrebné informovať vás o týchto nových skutočnostiach, aby sme vám ušetrili dilemu, „čo sa to deje s mojou teplotnou krivkou“, v prípade, že sa vám po prechode na meranie digitálnym teplomerom zrazu nedá dobre vyhodnotiť. A ako ďalej?

Pre vás, ktoré máte silný teplotný vzostup a meranie digitálnym teplomerom vám poskytuje bez problémov vyhodnotiteľnú teplotnú krivku, vyššie uvedené informácie pravdepodobne nebudú dôležité. Vy, ktoré ste začali mať pri používaní digitálneho teplomeru problémy môžete nám teplomer poslať späť (ak ho nemienite používať v domácnosti ako bežný lekársky digitálny teplomer) a my vám pošleme buď peniaze, alebo ak by ste chceli tak klasický ortuťový bazálny teplomer s ciachovaním na $0,05^\circ\text{C}$. Vrátené digitálne teplomery máme v úmysle reklamovať u distribútora, vzhľadom k tomu, že uvedením nesprávnych informácií nás a následne aj vás uviedol do omylu. Preto vás prosíme, ak sa rozhodnete poslať nám teplomer späť, urobte tak najneskôr do 15.11.2001, aby sme mohli naraz zreklamovať všetky teplomery.

Rozhodnutí pro Boží plán

Následující úryvky dopisů jsou výběrem z odpovědí na žádost Ústředí Ligy o sdílení zkušeností s předmanželskou čistotou.

Mám velmi blízký vztah ke své matce a ona vždycky říkávala, že budu jednou moc ráda, že jsem čekala. Myslela jsem, že to bude proto, že nebudu mít špatné svědomí, ale teď si uvědomuji, že šlo o mnohem víc.

Pamatuji si, že jsem opravdu cítila Boží přítomnost, když jsme se s manželem poprvé milovali. Přímo mysticky jsem zažívala dovršené našich svatebních slibů. Nedokážu to snadno popsat, šlo o něco, co je neopakovatelné a můžete to zažít jen, když počkáte.

To neznamená, že to nebylo trochu neohrabané a dokonce nepřijemné, ale to nevadilo, protože šlo o opravdové milování. Cítili jsme takovou společnou hrdost a vzájemnou úctu – něco, co by mělo vždy provázet akt milování, ale nevěřím, že se to může dít mimo manželský svazek.

Ta jedinečnost se prodloužila až za svatební noc a pohlavní intimitu. Před svatbou jsme s manželem nejezdili spolu na výlety a nikdy nespali pod jednou střechou, atd. Po svatbě bylo tolik radosti – ne ochlazení, jak to často lidé popisují. Svatební cestu jsme moc vychutnávali, protože jsme cestovali poprvé sami dva a byli jen jeden pro druhého. A pak to štěstí, když jsme se usadili v našem bytě a bylo tolik prvních příležitostí – první společná příprava jídla, společné večery doma a dokonce společné praní prádla!

Čekání až na svatbu bylo první z mnoha příležitostí, při kterých mi Pán Bůh potvrdil, že když respektujete jeho vůli, bude Vás to možná stát námahu a budete muset na něco čekat déle než se vám líbí, ale když to nakonec dostanete, bude to lepší než jste si kdy dovedli představit. V.G., E-mailem

Byli jsme s manželem oba čistí, když jsme se brali. Čistota byla pro nás velmi důležitá, protože jsme v této oblasti toužili plnit Boží vůli. Až teprve na svatební cestě jsem opravdu pochopila, jak důležité rozhodnutí jsme vlastně udělali. Nebyla jsem připravena na sílu a emoce spojené s pohlavním aktem – naše kultura dělá ze sexuality takovou směšnou záležitost.

Jsmo teď spolu 6 let a nepřestávám být vděčná za naše tehdejší rozhodnutí. Žádný z nás nikdy nesdílel s někým jiným takový vztah, jako máme k sobě navzájem. Jako žena jsem cítila vazbu jednoho těla mezi mnou a manželem hned od naší svatební cesty. Náš vztah se v tom okamžiku proměnil. Pohlavní styk zasáhne hluboko do duše, kam slova a sliby nestačí. M.C., E-mailem

Jsem vdaná teprve 6 měsíců a oba jsme byli s manželem čistí, když jsme se brali. Byla jsem někdy v pokušení, když jsem měla známosti, ale z Boží milosti chlapani, s kterými jsem chodila, nikdy příliš nenaléhali.

Pro nás bylo velmi důležité, že jsme oba byli čistí, protože jsme měli potíže naučit se techniku pohlavního styku. Když myslím na naši svatební noc, když by to tehdy bylo s nějakým svobodným klukem, opustil by mě druhý den a za-

nechal by ve mně hrůzu z představy o manželství plném sexu! Při společném poznávání toho, co kterého z nás těší jsme často těžko hledali slova a byli nejistí, jak na to. Tento učební proces vyžaduje neporušitelný závazek manželství. Vyžaduje, abychom se znali a dále učili. Vyžaduje bezpečnou jistotu, že mne můj manžel stále miluje, i když jsme právě měli špatnou noc. Takový druh přijetí volný svazek prostě nezaručuje. Anonym, Connecticut

Je mi 31 a oba jsme s manželkou byli při svatbě čistí ... Po pěti letech manželství znamená náš čistý vstup do manželství ještě víc, než tenkrát. Zakusili jsme nesmírnou svobodu v učení se, jak jeden druhého uspokojit bez zátěže srovnávání a únavných pokusů využít způsob, který účinkoval u někoho jiného. Vytváříme své představy o tom, jak se vzájemně potěšit podle našeho vlastního přístupu k milování a ne podle televize a pod. A tak každá snaha má cenu proto, že její jedinou motivací je sloužit druhému a udělat mu radost.

Podobně jsme také zjistili, že naše předmanželská čistota, naše duchovní hledání a naše fyzické milování utváří vzestupnou spirálu. Protože jsme začínali čistě, byli jsme schopni dávat se jeden druhému bez obavy, že budeme zklamáni nebo zklameme. To vede k vzájemné poddanosti i v jiných oblastech manželství, protože budujeme důvěru. A ta druhá poddanost se nám v milování vrací nevídanými způsoby. Jenom dobrý Bůh mohl stvořit tak naplňující a povzbuzující cyklus.

Modlíme se, aby i jiní čekali. Je důležité pochopit, že čekání není ani tak odříkáním jako spíše přijímáním požehnání. Nenechte si ujít, co má Pán Bůh pro vás připraveno. Nebudete litovat. D.B., Pensylvánie

Je mi 21 let a jsem čerstvě provdaná za mého bývalého spolužáka z gymnázia. Rozhodnutí zůstat panna jsem udělala dost brzy, asi někdy v 7. třídě. Měli jsme ve škole sexuální výchovu a pamatuji si, jak jsem si říkala, že mě nic nedonutí k tomu, abych dělala TOHLE s některým z těch šíleně nezralých výrostků, kteří mne obklopovali. Když jsem přišla na gymnázium, musela jsem dojít ke konečnému rozhodnutí – buď vytrvám a zůstanu panna, nebo to úplně vzdám. V tomhle střední cesta neexistuje. ...

Zjistila jsem, že většina mých chlapců z těch let toto mé rozhodnutí respektovala a ti ostatní nezůstali dlouho (k jejich škodě). Nevyvěšovala jsem své rozhodnutí na reklamní štíty a nevytrubovala je kolem sebe. Místo toho, když na tu otázku došlo, jsem prostě sdělila své rozhodnutí a zodpověděla všechny otázky, které ten tazatel měl. Nejčastěji se ptali: „Je to těžké dodržet?“ A odpověď vždycky byla: „Ne,“ protože to bylo rozhodnutí, které mi umožnilo vážit si sama sebe a to vždycky pomůže. Mimoto, jak bych se mohla s někým spojit v jedno tělo, dokud nebyly spojeny v jedno naše duše?

Ty spolužačky, které o mém rozhodnutí věděly, je schvalovaly a gratulovaly mi k mé snaze. Mnohé, bohužel, poznamenaly, že litují toho, že nebyly samy trochu pevnější v boji za své vlastno panenství. Některé dokonce vyprávěly

o tom, jak „laciné“ byly jejich první zkušenosti s pohlavním stykem. Je mi jich teď líto, protože já nikdy nepoznám „laciné“ zkušenosti a ony si je budou pamatovat navždy.

A tak jsem byla překvapivě vydávána za příklad mladším spolužačkám, zvláště když jsem začala svůj „nesexuální“ vztah k mému budoucímu manželovi. Můj manžel přijal mé rozhodnutí jako naše společné a pomohlo nám to růst k mnohem větší intimitě, než jsem kdy dříve poznala. Hned od začátku jsme měli pocit, že se známe už celý život, protože jsem strávili celý čas spolu *opravdovým* poznáváním se, zatím co jiné páry se poznávaly hlavně fyzicky, a když jim ten fyzický aspekt zevšedněl, neměly už spolu o čem mluvit. Teď manžel oceňuje, že jsem do manželství vstoupila „celá“ a nerozdávala se jiným. Protože sám nebyl před našim setkáním panik, je mu moc líto, že mne nebyl schopen obdarovat stejným způsobem.

Když se to vezme kolem a kolem, zjistili jsme, že člověk nikdy úplně nepozná druhého, ale moc pomůže, když jsou vaše duše manželstvím slity v jedno. Shledáte, že jste otevřeli nekonečným možnostem dalšího růstu ve vzájemném poznávání – fyzicky, citově i duševně. To poznání vám bere dech a opravdu stojí za čekání. Ty nejlepší věci se skutečně dostanou těm, kdo umí čekat.

S.W., E-mailem

[CCL Family Foundations, Volume XXVII, Number 5, březen-duben 2001, str. 18-19.]

Misia do Gruzínska

Jozef Predáč

V poslednom čísle Zpráv sa David Prentis zmienil o tom, že ma čaká cesta do Gruzínska. Jej cieľom bolo vykonať s kandidátmi na učiteľov symptotermálnej metódy (STM) testy, na základe ktorých mohli získať štatút učiteľa STM, čím by sa stali oficiálnymi zástupcami tejto medzinárodnej organizácie vo svojej krajine. Zároveň som mal pomôcť pri založení oficiálnej organizácie. Cesta sa uskutočnila v dňoch od 9-14. júla a chcel by som vám aspoň v skratke priblížiť jej priebeh, podeliť sa o zaujímavé postrehy z tejto pre väčšinu z nás neznámej krajiny.

Gruzínsko má cca 5,5 milióna obyvateľov a pôsobí tu viacero náboženských denominácií, pričom dominantné postavenie má pravoslávna cirkev. Ku katolíckej viere sa hlási asi 100 000 ľudí, o pastoračiu ktorých sa stará jediný katolícky biskup, otec Giuseppe Pazzoti (Talian) s 10 kňazmi.

Keď som odchádzal do Gruzínska, priatelia ma upozorňovali, aby som si nezabudol vziať so sebou nejaké zásoby jedla, že je tam chudoba, dokonca bratranec, ktorý robí na ministerstve zahraničných vecí SR mi doporučoval, aby som tam radšej ani nešiel.

Ale do Gruzínska som šiel a žiadne zásoby jedla som si nevzal. Počas môjho pobytu som býval u amerických manželov, ktorí dočasne pracovali v Tbilisi a ktorí sú dobrovoľnými učiteľmi STM.

Zopár slov o celkovej situácii. Obyvateľstvo tu naozaj žije vo veľkej biede a dovolím si tvrdiť, že životná úroveň našich rómskych spoluobčanov na východnom

Slovensku a Luníku IX v Košiciach je lepšia, ako väčšina obyvateľov hlavného mesta Tbilisi. (Slovensko je ekonomicky dosť v zlej situácii, ale pre Gruzíncov Slovensko predstavuje Ameriku.) Napríklad: 85% z 3,5 milióna obyvateľov Tbilisi je bez práce. Plat lekárky gynekologičky, ktorá okrem práce v nemocnici prednáša na univerzite gynekológiu je 15 USD za mesiac, pričom životné náklady sa mesačne pohybujú v rozpätí 20-30 dolárov. Dôchodky sa pohybujú na úrovni 6 dolárov na osobu, avšak už pol roka neboli vyplatené, lebo štát nemá peniaze na ich vyplatenie. Ľudia sú tam hladní, vychudnutí, na každom kroku som stretol žobrajúcich ľudí, od detí, cez dospelých až po starcov. Aby som bol presný, toto sa nevzťahuje na policajtov a vojakov, ktorých tam zbadáte všade a – v hojnom počte. (Zabezpečujú “verejný poriadok”). Podľa slov domácich, v Gruzínsku majú peniaze len politici, vojaci, žandári a mafia, avšak ťažko je jednoznačne identifikovať kto je kto. Bol som veľmi prekvapený, že v takomto veľkom meste neexistuje systém hromadnej dopravy. Ulice brádzia súkromníci svojimi mikrobusedmi (ktoré vyzerajú akoby išli práve na šrotovisko), ľudia im na kraji cesty zamávajú, (neexistujú tam žiadne zástavky MHD, ani cestovný poriadok) a keď sa dohodnú na cene tak sa odvezú, ak nie, idú peši, alebo čakajú na iný “spoj”. Semafóry sú len ako ozdoba, ktorá je zaujímavá tým, že každú chvíľu tam svieti svetlo inej farby. Bežne sa jazdí na červenú a prednosť má ten, kto je silnejší, alebo silnejšie trúbi. A to všetko za dohľadu policajtov, ktorí tam stoja a nič nerobia. V panelových domoch si ľudia cez múry prerazili otvory a kúria pevným palivom, aby mali aspoň trochu teplo a teplú vodu, lebo napríklad v zime majú ľudia elektriku len 2 hodiny ráno a dve hodiny večer. Jediné reálne vysvetlenie na to, že ľudia tam ešte majú z čoho žiť, vlastne bolo by asi správnejšie povedať živoríť, je to, že tu funguje “čierna” ekonomika. Nečudo, že ľudia sú tu skeptickí a u mladých ľudí je tendencia vystahovať sa z Gruzínska – žiaľ nemajú veľmi na výber kam. Podľa ľudí, ktorí pôsobili v afrických krajinách – Namíbií a Ugande je život ľudí v Gruzínsku (v dôsledku občianskej vojny, ktorá túto krajinu skoro úplne zničila) ešte ťažší ako v Afrike.

Prejdime k samotnej misii. Symptotermálnu metódu PPR podľa pravidiel CCLI (Ligy pár páru) priniesli do Gruzínska moji „domáci“, ktorí sa po svojom príchode pred cca dvoma rokmi zapojili do života katolíckeho spoločenstva v Tbilisi. Títo za pomoci jedného gruzínskeho lekára, ktorý priamo prekladal prednášky z angličtiny do gruzínštiny, odprednášali celý kurz STM a vzbudili záujem siedmich žien, poväčšine lekárk, šíriť STM v Gruzínsku. V priebehu jedného roka ich pripravili na testy, ktoré je potrebné zvládnuť, aby kandidát na učiteľa mohol získať certifikát z ústredia v Cincinnati oprávňujúci ho učiť STM. Pomáhali pri preklade najnovšieho vydania učebnice Umenie prirodzeného plánovania rodičovstva od manželov Kippleyových a vydali prvý informačný gruzínsky leták o symptotermálnej metóde. Veľmi dôležité v tomto období bolo aj to, že kandidáti na učiteľov STM boli povzbudení k tejto práci aj miestnym biskupom.

Následne na tieto udalosti som bol v júni tohoto roka požiadaný ústredím vycestovať do Gruzínska a uskutočniť s kandidátmi testovací proces. Samotného testovacieho procesu, ktorý sa skladal so štyroch testov a prebiehal v ruštine, sa

zúčastnilo päť žien – štyri lekárky a jedna študentka medicíny (ďalšie dve boli choré a tak testy budú robiť korešpondenčne). Všetky kandidátky testy bez väčších problémov zvládli. Atypické pre Gruzínsko je, že na pozícii učiteľov budú výhradne ženy. Táto výnimka zo zásad CCLI (CCLI priznáva štatút učiteľov len manželským párom) vychádza z konkrétnej situácie, ktorá je charakteristická nielen pre Gruzínsko, ale aj pre väčšinu krajín bývalého ZSSR a vyznačuje sa tým, že v týchto krajinách pretrváva názor, že otázka regulácie počatia je výhradne záležitosťou ženy a lekára. Čiže muži, ak nie sú lekári, nie sú ochotní verejne sa angažovať v tejto oblasti. Je to pre nich úplne nepredstaviteľné. Keďže ochrana života je neoddeliteľnou súčasťou aktivít CCLI a žiaľ aj v Gruzínsku platí, že potrat je považovaný za jednu z foriem antikoncepcie, je vítaná ochota každého, aj jednotlivcov, angažovať sa a robiť osvetu v tejto oblasti. Tento moment zdôraznil aj otec biskup, ktorí pri spoločnej večeri zdôraznil, že považuje šírenie prirodzeného plánovania rodičovstva za veľmi dôležitý prostriedok evanjelizácie a teší sa, že bude mať profesionálne vyškolených farníkov, ktorí sú ochotní mu konkrétnym spôsobom pomáhať nielen pri pastoračii veriacich, ale aj pri evanjelizácii ostatných ľudí, nepatriacich do malého katolíckeho spoločenstva.

Kouření a plodnost

Zdá se, že muži, kteří kouří a ženy, které kouří nebo jsou vystaveny tabákovému kouři od jiné osoby, mají sníženou plodnost (*Fertility and Sterility*, říjen 2000).

MUDr. W. Christopher L. Ford z univerzity v Bristolu, Velké Británie, a jeho kolegové shromáždili data o 12.106 párech, které měly rodit v době mezi dubnem 1991 a prosincem 1992. Mimo jiné odpovídaly páry na otázku, jak dlouho jim trvalo než počaly: méně než 6 měsíců, 6 až 11 měsíců, 1 až 3 roky a víc než 3 roky.

Průzkum ukázal, že opoždění početí bylo statisticky významně spojeno jak s aktivním kouřením žen (rozdíl 1,23 krát častěji více než 6 měsíců, a 1,54 krát častěji více než 12 měsíců), tak s pasivním (1,17 a 1,14) ve srovnání s ženami, které nebyly vystaveny tabákovému kouři.

Navíc výzkumníci zjistili „nezávislé spojení s opožděným početím u silných kuřáků.“ Podle zprávy dokonce „stoupal vliv s počtem cigaret.“

Ačkoliv kouření nezabraňuje početí, zpoždění, které způsobí, může „být pro některé páry kritické, zvláště pro ty, které se snaží o početí ve vyšším věku a ty, které se potřebují podrobit léčbě pro sníženou plodnost,“ uzavírá studie.

[CCL Family Foundations, Volume XXVII, Number 4, leden-únor 2001, str. 3.]

ZPRÁVY LPP vydává pětkrát ročně jako členský bulletin Ústředí Ligy pár páru v České republice, David a Michaela Prentisovi, Fügnerova 143/9, 272 01 Kladno, tel/fax: 0312-686642, E-mail: lpp@lpp.cz, Internet: www.lpp.cz. Minimální členský příspěvek 100 Kč/Sk ročně. Starší čísla: 10 Kč/Sk včetně poštovného. Platte složenkou typu C. Adresa na Slovensku: LPP, Manželia Jozef a Simona Predáčovi, Slovenskej armády 15, 953 01 Zlaté Moravce, tel.: 037-6421426, E-mail: lpp@lpp.sk, Internet: www.lpp.sk. Kurzy PPR pro manžele a snoubence - 4 setkání po 2½ hodinách, většinou v měsíčních intervalech. Kurzovné = 300 Kč/Sk za pár. Jsme vděční za příspěvky pro práci Ligy.